

Tardor a Santa cristina

M'hi vaig aturar per fer temps. Feia dies que passava de llarg davant l'entrada principal. Vés a saber quin impuls va fer que posés l'intermitent, entrés i aparqués prop de l'ermita de Santa Cristina (Lloret). Un matí dels primers dies d'aquest novembre, tot just acabat. Buscant els llocs més planers del paratge, vaig caminar una estona. I vaig redescobrint un lloc ple d'atractiu i de calma. Res a veure amb el garbuix de cotxes i de gent que durant els mesos d'estiu tenen només com a objectiu la sorra i l'aigua de les dues platges a les quals mena el cuidat camí d'accés: la gran i lloretenca Santa Cristina i la petita i blanenca Treumal. Després d'aquell primer matí, hi he anat gairebé diàriament. I he pogut observar el treballador que té cura del recinte. Ara podant unes moreres, ara condicionant els aparcaments, ara netejant aquí o allà les males herbes (existeixen realment les males herbes?). He observat també com alguns caminants hi fan una aturada, a mig camí de Blanes i Lloret. I com altres que hi arriben, com jo, en cotxe, passen pels voltants de l'ermita, del pi gros o baixen a donar una volta per la platja. Alguns saluden, altres no i altres, fins i tot, pregunten quelcom i propicien la conversa. Com dos bascos que em van explicar que « ellos eran más de monte, pero que todo esto les estaba gustando mucho» i que « habían venido a Lloret con el IMSERSO, pero solo 15 de los 45 que inicialmente se habían apuntado». D'alguna manera, donant raó als qui parlen de la davallada que, amb els esdeveniments polítics d'aquests darrers mesos, ha experimentat el turisme.

Un dels matins vaig coincidir amb en Yusuf, un gambià que conec i que amb un pal i la seva escala de fusta recull les pinyes que altres «col·legues» han passat per alt. Em va explicar que les hi paguen a 0,50 cèntims el quilo. Que les pinyes l'ajuden a subsistir « ahora que no hay trabajo» i que « los viernes, como buen musulmán, hago fiesta». I encara, un altre dia, amb les noies del club de rem, que feien la primera trobada després de l'estiu, per planificar entrenaments i temporada. Tot plegat ha fet, com deia al principi, que hagi tornat, gairebé diàriament, una estona a Santa Cristina. La natura, la plaça del pi gros, l'alzina gegant, l'ermita, els aparcaments buits, les platges, el mar (uns dies verdós i transparent i altres embravit per les onades) els tres o quatre caminants o visitants amb qui coincideixo... es converteixen en un veritable regal tardorenc. Encara més apreciat, aquesta tardor sense pluges ni bolets.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/selva/2017/12/09/tardor-santa-cristina/884113.html?utm_source=rss